

Warszawa, dnia 17 maja 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 829/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda

Sędziowie: SO Jacek Matusik (spr.)

SO Remigiusz Pawłowski

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Renata Szczegot

przy udziale prokuratora Teresy Pakieły

po rozpoznaniu dnia 17 maja 2017 r. w Warszawie

sprawy P. W., syna J. i J., ur. (...)

w W.

oskarżonego o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 17 lutego 2015 r. sygn. akt II K 1/15

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od oskarżonego P. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 zł tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi postępowania odwoławczego.

SSO Jacek Matusik SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda SSO Remigiusz Pawłowski

Sygn. akt VI Ka 829/15

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, wobec czego zawarte w niej wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, że Sąd Rejonowy swoje rozstrzygnięcie oparł na wszystkich, ujawnionych w toku rozprawy głównej, dowodach, które zostały poddane wnikliwej i wszechstronnej ocenie, spełniającej wymogi określone w art. 7 k.p.k., art. 5 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.

Przechodząc do omówienia zarzutów apelacji, na wstępie wskazać trzeba, że obrońca oskarżonego kwestionuje ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie przyjęcia, iż wartość skradzionego przez oskarżonego P. W. auta marki S. (...) o nr rej. (...) wynosiła 40.000 złotych. Autor apelacji podnosi, że wartość auta winna być oszacowana przez biegłego, a Sąd Rejonowy nie powołując biegłego rzeczoznawcy celem powyższego ustalenia naruszył przepisy art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193§ 1 k.p.k. Okoliczność ta spowodowała również naruszenie przez Sąd orzekający przepisów

art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., albowiem brak opinii biegłego świadczy, iż ustalenia faktyczne zostały oparte na niepełnym materiale dowodowym. Uchybienia podnoszone przez obrońcę oskarżonego w żadnej mierze nie mogły zasługiwać na uwzględnienie. Sąd Rejonowy ustalenia w przedmiocie wartości skradzionego przez oskarżonego auta oparł na zeznaniach świadków: K. i P. Ł., którzy są właścicielami skradzionego mienia, a zatem na dowodach osobowych. Pojazd świadków został wyprodukowany w 2007 roku, a zatem oczywistym jest, iż wartość samochodu w chwili inkryminowanego zdarzenia w 2014 roku znacznie zmalała. Świadkowie podali, że oceniają wartość swojego samochodu na kwotę 40.000 złotych. Sąd Rejonowy trafnie nie znalazł żadnych przesłanek mogących podważać zeznania świadków. Wartość podana przez świadków wydaje się być adekwatna do marki pojazdu oraz jego wieku. Ustalając wartość szkody w wysokości 40.000 złotych Sąd oparł się na dowodach zgromadzonych w sprawie - zeznaniach świadków Ł., nie naruszył tym samym żadnych przepisów postępowania karnego.

Mając na względzie powyższe rozważania, stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy nie uchybił przepisom z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193§ 1 k.p.k. Pamiętać należy, iż organ procesowy zasięga opinii biegłego, jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych. Chodzi zatem o tego rodzaju okoliczności, które wykraczają poza normalną wiedzę, jaką dysponuje organ procesowy. Wiadomości specjalne to takie, które wykraczają poza normalną, powszechną w danych warunkach wiedzę, z uwzględnieniem faktu rozwoju i powszechności wiadomości określonego typu w procesie zmian w sferze wiedzy ogólnej. Do wiadomości specjalnych nie należą zatem takie, które są dostępne dla dorosłego człowieka o odpowiednim doświadczeniu życiowym, wykształceniu i zasobie wiedzy (vide, wyrok SA w Warszawie z dnia 30 stycznia 2015 r. II AKa 238/14). Sąd Odwoławczy w przedmiotowej sprawie nie stwierdził, aby podawana przez świadków wartość skradzionego mienia rodziła uzasadnione podejrzenie, że jest ona zawyżona bądź sprzeczna z przyjętymi zasadami doświadczenia życiowego. Tym samym nie było i w dalszym ciągu nie ma żadnych racjonalnych powodów, by w sprawie niniejszej zasięgać opinii biegłego rzeczoznawczy. Powołanie biegłego spowodowałoby niecelowe przedłużenie postępowania odwoławczego i generowałoby dodatkowe, zbędne koszty postępowania, wobec czego wniosek autora apelacji o uzupełnienie przewodu sądowego nie zasługiwał na uwzględnienie. Ponadto, wskazać należy, iż w toku postępowania pierwszoinstancyjnego żadna ze stron nie wносиła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawczy, jak również, aby wartość skradzionego mienia była kwestionowana przez oskarżonego i jego obrońcę, przy czym podkreślić należy, że zaskarżony wyrok wydany został na wniosek oskarżonego złożony w trybie art. 387 k.p.k.

Skarżący podnosi, że oparcie ustaleń w zakresie wartości pojazdu na zeznaniach jedynie świadków i nie powołanie biegłego rzeczoznawcy miało niewątpliwie wpływ na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy. Ze stanowiskiem autora apelacji nie sposób się jednakże zgodzić. Podana cena skradzionego przez oskarżonego mienia miała bowiem jedynie wartość informacyjną i nie wpływała zarówno na kwalifikację prawną przypisanego oskarżonemu czynu, jak również na ocenę jego stopnia szkodliwości społecznej, a tym samym również na wysokość wymierzonej oskarżonemu kary, którą zresztą sam oskarżony zaproponował. Zwrócić bowiem należy uwagę, że skradzione przez P. W. auto zostało od razu odzyskane, a zatem pokrzywdzeni nie ponieśli żadnej straty materialnej. Wobec oskarżonego nie orzeczono tym samym żadnego środka kompensacyjnego. Faktyczna wartość pojazdu nie wnosi zatem niczego do przedmiotowej sprawy. Powołanie biegłego celem uzyskania dokładnej wyceny pojazdu i wydanie opinii w tym zakresie nie wniosłoby nic istotnego do sprawy, wobec czego powtórzyć ponownie należy, iż powołanie biegłego byłoby nieuzasadnione.

Odnośnie do kolejnego zarzutu podniesionego w apelacji, a mianowicie sprzecznego wewnątrznie, zdaniem obrony, uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia w zakresie ustalenia, kto zgłosił kradzież pojazdu marki S. (...), która świadczy o dopuszczeniu się przez Sąd Rejonowy obrazy przepisów art. 424§ 1 pkt 1 k.p.k. to uznać go należy za kuriozalny. Okoliczność o jakiej mowa w apelacji nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, jak również nie stanowi istotnej informacji w zakresie przyjętego przez Sąd Rejonowy, prawidłowego de facto ustalenia faktycznego, zasadniczą kwestią jest bowiem fakt dokonania kradzieży auta przez oskarżonego, a nie wiadomości kto zgłosił owy fakt służbom ścigania, wobec czego Sąd Odwoławczy nie będzie odnosił się szerzej do podniesionego zarzutu.

Reasumując, rozpoznając apelację obrońcy Sąd Odwoławczy nie znalazł żadnych podstaw do stwierdzenia, że Sąd I instancji dopuścił się jakichkolwiek wskazanych w środku zaskarżenia uchybień. Tym samym zasadnym jawiło

się utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego. Nie znajdując przesłanek do zwolnienia oskarżonego z kosztów postępowania odwoławczego, zasądono od P. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz obciążono go pozostałymi kosztami sądowymi postępowania odwoławczego, zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k.

Z powyższych względów Sąd Odwoławczy orzekł, jak w wyroku.

SSO Jacek Matusik SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda SSO Remigiusz Pawłowski